

[L. D. Rasmussen.]

ligesom § 16 om en Forældelsesfrist for Erstatninger eller anden Godtgørelse forvoldt ved strafbare Handlinger heller ikke fandtes i Forslaget af 1924. Disse nye Bestemmelser kan jeg tiltræde. Men hvorfor hele dette Kapitel skal anbringes udenfor Straffeloven, forstaar jeg ikke rigtig. Da der her er Tale om visse Følger af endda ret grove strafbare Handlinger, er det efter min Opfattelse det mest naturlige, at Bestemmelserne findes i selve Straffeloven. Jeg ser ikke det praktiske i at sprede, hvad der naturligt hører sammen, og som der er Mulighed for at samle under eet.

2det Kapitel, Fængselsretten, har jeg allerede beskæftiget mig med, og da jeg ikke kan se Nødvendigheden af at skabe denne nye Ret, som kun vil medføre flere Udgifter uden egentlig Nytte, kan jeg ikke anbefale § 12.

Der er en hel Række Bestemmelser i selve Straffelovsforslaget, hvis Indhold jeg ikke synes om, men at komme ind paa alle disse Enkeltheder har naturligvis ikke været muligt, det har endda, synes jeg, trukket længe nok ud. Men jeg vil kun i Almindelighed sige, at fordi jeg ikke har omtalt en eller anden Bestemmelse, maa det ikke opfattes som en Tilslutning; jeg vil forbeholde mig ved det senere Arbejde med Formningen af Forslaget at kunne stille forskellige Ændringsforslag. Men jeg vil paa mit Partis Vegne tilsiige den højtærede Minister vor stærkt interesserede Deltagelse i de fortsatte Forhandlinger om de to foreliggende Lovforslag.

Pürschel: Jeg tror, man kan sige, at der fra alle interesserede Sider er Enighed om, at vi i høj Grad trænger til en ny Straffelov. Naar jeg taler om „interesserede Sider“, maa jeg straks sige, at Salen her giver ikke Udtryk for, at Rigsdagen hører til disse; en Nærværelse af mellem 20 og 30 Medlemmer gennemsnitligt ved Drøftelsen af dette Forslag kan ikke siges at være Udtryk for nogen heftig Interesse. Jeg tror imidlertid, man har Lov til at sige, at dette mere skyldes de lange Debatter, som man venter uadskilleligt forbundet med et saadant Forslag, end Mangel paa Interesse for selve Forslaget. Dette er for mig et Motiv til at stræbe at fatte mig meget kort, og jeg skal derfor søge at blive færdig paa en Trediedel eller en Fjerdedel af den Tid, som de ærede foregaaende Talere hver for sig har brugt.

Naar man argumenterer for Indførelsen af en ny Straffelov, er det ikke sjæl-

dent, man henviser til, at det er nødvendigt af Hensyn til Nævningeinstitutionen. Jeg vil heroverfor gerne bringe i Erindring, at man i 1866 havde nøjagtig det samme Motiv. Man havde den Gang staaende i Grundloven en Løfteparagraf, som nu er ført ud i Livet, om Indførelse af Nævninger, og man brugte som Motiv for, at Nævningeinstitutionen ikke var indført, netop dette, at man vilde have en ny Straffelov. Den Lov, som man nu finder ganske uegnet til Brug for Nævninger, er altsaa, derom nærer jeg ingen Tvivl, i sin Tid skrevet med det Formaal at være velegnet dertil. Jeg fremhæver dette en Smule, fordi det viser, hvorledes Historien gentager sig, og hvorledes de Folk, som er med til at gentage, alt for ofte tror, at de er ved at lave noget helt nyt, hvad der fører til, at man tror, at nu sejrer et eller andet betydningsfuldt — f. Eks. Demokratiet.

Det, der er sket med Straffeloven af 1866, som efter min Opfattelse var et udmærket Arbejde for sin Tid, er jo dette, at Tiden er løbet fra den. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at hvis vore Efterkommere om en 60—70 Aar vil sige, at vor Lov var lige saa god for vor Tid, som Straffeloven af 1866 var det for sin Tid, kan vi prise os lykkelige.

Man saa i 1866 lidt strengere paa Tingene, navnlig saa man maaske strengere paa Tyveri. Man havde ikke Blikket aabent for — kunde heller ikke have det —, at Bedrageri kunde udvikle sig til en for Samfundet saa uhyre vigtig og skæbnsvanger Forbrydelse, som det har udviklet sig til at være. Deri ligger ganske naturligt Forskellen i Behandlingen af de to Forbrydelseskategorier. Man saa lidt strengere maaske paa Begrebet Barnemord, end man gør nu; man havde en lidt mere gammeldags Opfattelse, den, som en Læge, der ogsaa var Jæger, en Gang udtrykte ganske klart, synes jeg, ved at sige, at han havde nu den gammeldags Opfattelse, at Børn burde være fredede hele Aaret rundt her i Landet, en Opfattelse, som undertiden efter mit Skøn er tilsidesat ved visse Nævningekendelser.

Man havde altsaa utvivlsomt den Gang paa mange Punkter en noget strengere Opfattelse, end man har nu, og hvad enten man nu vil billige Udviklingen eller ikke billige den, er det en given Ting, at Straffeloven maa følge med Tiden.

Naar jeg siger, at den skal følge med Tiden, ligger der allerede heri, at Tiden gaar forud, og dette er efter min Mening rigtig. Det er umuligt at skabe en Straffe-